

Marica otvoreno

Tko je ukrao glazbu?

Kad sam bila mala, čim sam se osovila na vlastite noge, plesala bih sama od sebe. Bilo mi je dovoljno čuti glazbu i noge bi same krenule. Sada sam malo veća i idem u vrtić. Još uvijek volim plesati ali za to već nekoliko dana nemam prilike. Jer je iz mog vrtića nestala glazba. Netko ju je ukrao! Moram je naći, dio je moje prirode, bez nje ne mogu.

S mamom sam otišla do fakulteta, uz put nam je na putu do kuće. To je ono mjesto gdje se uči kako postati teta u vrtiću. Odmah sam znala da smo na pravom mjestu jer je na vratima sobe ime bilo zapisano notama. Note su glazba, to znam, vidjela sam tatu kako ih čita dok svira tamburicu! Tamo je teta, ne

A onda su slušali glazbu. Nekakvu odraslu i dosadnu. Po izboru muzikalne tete. I još su morali upamtiti kako se zove i tko ju je napisao. I to točno redom kako je zamislila Muzikalna.

Od prve mi je bilo jasno kako se skorim tetama zamjerila glazba. Ma ne baš svima, sigurno je tamo još uvijek ima. Vjerujem da su tete više od onoga što ih se nauči u visokim školama. Natrag u vrtić!

U jasicama svira radio. Glasno! Poznate reklame. Još čujem kako teta objašnjava drugoj: - *Da samo znaš kako se ushite kad nešto naiđe!*

Samo da ne čekaju predugo, pomislim i odem dalje tražiti.

je to. Tako kaže moja teta. Ali nema veze, još kaže, jer u njezinim rukama svaka harmonika može proizvesti malu skalu. Ne znam što joj to znači, ali nema veze, glavno je da se pjeva. Pa pjevamo perući ruke:

- *Ovako se ruke peru, ovakoooo, ovakooo...*

Kad idemo na izlet, u autobusu uveseljavamo vozača i sebe:

- *Što se u vrtiću radiiii...*

Po šumici hodi, pjesmicu vodi:

- *Moj vrtić se zove...*

Jednom je svirala na terasi, za Majin rođendan, a Maja je usred pjesmice, iz čista mira i ničim izazvana, započela vlastitu solažu:

- *Ja bih htjela biti školjka za wc, da sam školjka za wc gledala bih g ...*

Na rođendanu su bili i mame i tate. Svi su se smijali. A harmonika je naglo prešla na drugu pjesmu!

Meni se čini da je teti sve teža. Nekako se čudno povije pod njom. A nikoga da je zamijenili, barem malo pomogne nositi instrument između dvije prilike za pjesmu.

Valjda je zato ona rekla. Teti ravnateljici!

- *Gotovo je!* - pomislih - *Glazba je zauvijek otišla iz mog vrtića!*

Sutra dan, već na ulazu u vrtić, čujem. Tu je! Glazba se vratila! Hvala Bogu da još ima teta kojima je glazba sama po sebi plaća, a radost dječja najveća sreća!

Sada sam sretna, ali ne mogu prestati misliti na ostalu djecu, iz drugih vrtića. Zato vas pitam:

- Jeste li primijetili kako se patkaste guze bebica zanjišu u ritmu kad začuju glazbu?

- Jesu li vama pjevali kad ste bili majušni?

- Uhvatite li se ikad kako cupkate u ritmu glazbe i kad niste raspoloženi?

- Pjevate li svojoj djeci?

- Ima li glazbe u vašem vrtiću ili su je i vama ukrali?

- Jeli vam jasno koliko je važno vratiti je?

- Poznam tetu sestru koja pjeva u jasicama, grdo ju je za čuti – ali svi su veseli.

- Što mislite o tome?

Grli vas vaša mala Marica

znam kako se zove (još ne poznajem note), buduće tete učila pjevati i svirati. Nešto mi je bilo čudno. Onako kako ne treba. Kad je u pitanju glazba! Sve su bile u grču, kao ja kad moram proći uz susjedovu kuću, a iz dvorišta bjesomučno laje najveći i najoštriji pas na svijetu. Na jednu studenticu (svirala je harmoniku) muzikalna je teta vikala kako je bolje da ne svira u vrtiću. A meni se svidjelo, zvučalo mi dobro. Muzikalna je teta rekla da nije dobar prstomet, ma što to značilo.

- *Koliko para toliko muzike!* čujem kako ljutito galami odlučno stupajući u smjeru naše sobe.

Moja teta! Ima već nekoliko dana da ne svira, inače se zna da stalno razvlači harmoniku, pjeva i pleše u isto vrijeme. Na dvorištu se svi okupimo oko nje. Harmoničicu uprti odmah ujutro. Prije joj je bilo puno teže jer je svirala na velikoj, vrtićkoj. Ova je s'buvljaka, majušna, dvije oktave, nemam pojma što joj